

гЛОСИ
БИБЛИОТЕКА

Ваня
Стефанова

Патерицата на слънцето

Ваня Стефанова

Патерицата
на
СЛЪНЦЕТО

Арс, Благоевград,
2008 г.

ISBN-978-954-9857-19-1

© *Ваня Стефанова, 2008 г.*

Редактор: Валентин Дишев

Корица и библиотечно оформление: © Огнян Георгиев

Тираж 300.

Формат 32/70/100.

Печатни коли 3,75.

© *“Библиотека “Глоси” се публикува
под общата редакция на Валентин Дишев*

Почти натюрморт

*Каменна
кана
на великан
пълна с небе,*

*несбъдната ваза
от династия Юан
недоиздялана*

*(ветрове
и думи
до скалното му легло)
и единственото цвете в нея –
грамадната хортензия
на Слънцето*

*с прерязано
стебло.*

Акварел

Нарисувай си тъмен пристан
и фенер от дърво
на пристана
алено зарево, отъркаляно в
левия ъгъл

и зелена луна,
легнала в топлото блато
под сенките на тръстиките
в златния бяс на incubus

кръсти го!

Крепости

Гладно се усмихва.

С топли

(още бели) бойници

е премълчаното –

обелва хладния си портокал

(луната)

ниско над зида.

Прозявка

От делвата на раменете ми
(разсъмваше)
роякът се изсели.
Луната (кленова близалка) –
стопи се
с тихото
(сгъстено до
жужене
и с цвят
на леко
прегоряла
захар)...

Тънък
толкова е тънък прорезът
по резедави длани.

Свети бяло.
Шепне...
Сви се
в̀неното
на разсъмване.

Звън̀ката угихва.

Пеперуда

Описа нестинарското си колело
преди да кацне на езика му
(блатен дим и зеленика)

сепнато, небето побеля,
сетне –
изчервено се досети:

онзи пламък
само светеше.

Реене

Сълзящо върбово лико
и мрежи светлина.
Високо.
Разлистен смях.

Обеленото в сенките
е алено
на вкус.

Блатисто

Ловджиите
в тръстиката стаени
(спомени
шептене зеленикаво)

пред изстрела

провиснал в клоните
бял писък...

Птича смърт

Осланеното
излъхва дим
и слухове.

Синьочерното в
перата ти е меко
(вечер е).

Кръжи,
кръжи в небето
кръст ръждив
избягал
от черковното
кубе.

И слънцето е бавно,
есен е

и бавно падаш.

В накълваната си пелерина
не зараства
светлината.

Йероглиф е клонът
на сянката.

Залезно

Никой
шепота няма да чуе
(сама съм)

предесенно бласто

вгледано в
себе си
самото сърце на тишината...

Върховете на папура
са пеещи
свещи...

Взиране

Под сънните
сакати пънове
езерото е запомнило
(отражението на дървета)
вкуса
тръпчив на плодовете

в блъбукането
ниско над водите
(защото няма друго
друго няма)
откъснѐ си дива ябълка
от изписания клон
на дъното.

Черква край морето

*Влачат
тежките води
водорасли, бели миди
до апсидата*

*вълни изписват сенките
на думите*

*на керемидите, приклезнал,
кръста*

суха свец

*били са, толкова били
очите на старицата
когато носи
патерицата
на слънцето.*

Премълчаното е плитък залив

Вълната на очакването
се отдръпна.

Като грешни монахини
оголиха телата си
камъните на
мълчанието.

Отдавна стриже пясъците
тази лодка

(троскот
твърде много троскот)...

в ляво от брега
един рибар изкормя
спомена си.

Прилив

По брега си – преболялото
обрасна.
В сгъната тръстика – тишината –
Атлантите (от мрамор) са повити.

Червени водорасли ме разпитват
за изплувалите черни питоси
с остро дъно и широко гърло.

Някой мачка фигурки
от глина
и говори само бели
думи.

Преди сън

По гърба на
репея
светеща точица е
преяла нежност –
натежа на
листото.

Лъч да попие
в облачни ръбове...

Мълча те.

Нагоре е посоката ми
в кладенеца
на горчивите води

но няма я
опората на стръмното
и слънцето
е само отражение

по гладките стени
без излаз
нямам сянка.

Порядъчен

Ден и нощ
прегръща
хлъзгавото
потно тяло на
предразсъдъка
(неподозирайки присъдата)

и сънищата му са
 мъртви риби
изплоти сутрин
от реката на
живота.

Пресечен терен

Двумерно е
където съм –
(в контура ми е празно, Гретел,
и цветовете са измити)

не виждам друго,
само митове за слизащата вечер
по покрива наклонен;
старицата и котката ѝ –
с остър скат
в окото.

Един изсъхнал вик, през половината
посечената дума.
И точка.

Необяснимо е
защо ме чуваш
още.

Херметик

Не помнят корена си
 думите
и времето
под палмите
на Кинт.

Между завихрените
капки (две)
стръмна и изящна е –
извивката на истината
(дори да ти разкажа –
няма да узнаеш).

Блуждаещият остров
няма да уседне.

В паяжината на тишината ми

Писукат прилепите на страха.
Фреските на паметта не дишат.

Светът, окръглил се в едно желание,
е котка до коляното на болката.

Горчи от мириса на летописи
и е тъмно.

Стандарт

Не е за вярване, не е за вярване, Прокруст,
не е за вярване, ми казваш;
изпружили нозете си (на залез)
за ложето на късния ти свят,
въпросите са сенчести
и дълги

(а днес
ги скри
под шапката си).

Не е за вярване, не е за вярване, ти казвам:
по гръб залитна Слънцето в реката,
ям корени, наплитам корени, сънувам
корени, Прокруст
и знам потуленото в корени
на зъби и на думи
(ще е нелепо да сверявам
стрелките си
с часовника на
кулата).

Страхливец съм,
страхливец си, Прокруст.
А отговорите са
къси.

Четвърти Константинопол

С перлени зърна около глезена,
съм каменно ходило –
в празни миди;
сянка на Камена
до пресъхнал
извор...

не търся
трети
Рим.

С отворени очи

Изкатерих ги
(и тази вечер)
кòзите пътеки на съня си.

И може вече.

Вече може
озъбеният бряг да смъква
на хоризонта сбръчканата кожа.

Чупливо

*Плътта им е като стъкло...
(родените от пяната
илюзии).*

*Лежат и чакат сляпата луна
да се огледа в тях,
да ги охлузи.*

*Изкуство е
да бъдеш
жив
след отлива.*

Остани тук, малка ламо

1.

Остани тук,
малка ламо.
Жива душа няма –
градът закрива Слънцето.

Западът е нещо лично.

2.

Под отраженията
повече
боли
(само още малко има –
няма да ме има).

Монодрамата не
е за двама.

3.

Стой неподвижно –
с тигрови уста
и дръпнати очи, на изток.

Повярвай им,
че сричат изгрев.

4.

Ти
още ли си тук!

Фази

(пълнолуние)

Премигна. Обло
залюля
златистия си
прашен мях –
надолу..

смееше се
голото дете
прицелвайки се в нея
с прашка.

(полумесеци)

Омръзна му да си окръгля
гърлото до „О” –
обръсна сребърните си
коси
и се обърна

в профил.

(последна четвърт)

Луната ближе
разранения си кокал.

И този ден
без време е
оглозган.

(новолуние)

Сринато в нощната яма
бавно отлепя клепача си.

Семе на
памет.

Пентаграм

Дума

Тя не мирише толкова на смърт,
когато има двойно
дъно.

Врата

В сгъстена до звучене
тишина –
захлопвам се.

Цигулка

Мокро е. И тихо.
За да проплаче до вибрато,
дървото трябва да е
сухо.

Плод

Зад храста – на съня
стаените бодли.
А светят шипките.

Фитил

Съсък. Прегърбва се
пламъкът –
преди
да препусне.

Каменни реки

Водите на изтекла радост
и на прииждаща тъга,
и шепотите
в шепата на немия
са просто
сол.

Когато още дишах,
чувах
нощните морени.
Отминалата вяра е река
от камъни.

Солена е пустинята на паметта.
Отглеждам
мъдра гърбица
(с вода)
за път.

Кестенови резонанси

В шушулка – цупи се Южнякът.
Стенещият кестен
е бодлива люлка.

Едва-едва клепач открехва.
Дреме
благого кафяво на
окоето му.

Разпуква слънцето в стъклата ми
узрели спомени и смях.
Надничка кестенът.
С очи навътре.

Дванадесет

*

Стиснати очи.
Издължи се сънят.

*

Луна в кладенеца.
Спукано ведро.

*

Старица с коза.
Огладняло стърнище.

*

Орлови нокти.
Ухае на страх.

*

Прилеп и припев.
Полет на сляпо.

*

Тъпан и тътен.
Зинали земи.

*

Зеленясала мисъл.
В усое – усойница.

*

Вик на секвоя.
Пробито небе.

*

Струйка вода.
През тревите – молитва.

*

Къртичини на спомен.
Ключът е счупен.

*

Тънкостенна дума.
Бълбука дъното.

*

Пръсти и пръст.
Билкарят сънува.

Триграми

(Цюан)

Вкусът на
нетърпението ми е жълт.
Пресява слънце облачният покрив.

Пясъчно було.
От сърцето на кладенец –
вятър на кръгове.

Изстинало море
окъпа ми очите.
Медузите в ръцете ми заспиват.

Скърца със
слънце под ноктите –
светлото в сянката-съдница.

Корените му са дълги
и пробиват песъчливото...
Жаден гръмотрън.

Снощният порой
не ги отнесе.
Тежки са.

Трептяща паяжина,
светлината ѝ се къса лесно
и прегаря пръстите.

Утрото –
(разлива ме в несвършеност)
вода, нечута снощи.

(Дан Тян)

Около спеченото капище –
стръмна истина,
захапала опашка.

Изкачване

*Пет връхчета на пръсти.
Още пет.*

*Въздухът на
новите ни ереси
е разреден*

*приспива,
шумоли
богородична трева.*

*И чанове.
Където самотата
изтънява.*

Съдържание:

<i>Почти натюрморт</i>	4
Акварел	5
Крепости	6
Прозявка	7
*** Тънък...	8
Пеперуда	9
Реене	10
Блатисто	11
Птича смърт	12
*** В накълваната си перелина...	13
Залезно	14
Взиране	15
<i>Черква край морето</i>	16
Премълчаното е плитък залив	17
Прилив	18
Преди сън	19
*** Нагоре е посоката ми...	20
Порядъчен	21
Пресечен терен	22
Херметик	23
В паяжината на тишината ми	24
Стандарт	25
Четвърти Константинопол	26
С отворени очи	27
<i>Чупливо</i>	28
Остани тук, малка ламо	29
Фази	31
Пентаграм	33
Каменни реки	35
Кестенови резонанси	36
Дванадесет	37
Триграми	41
<i>Изкачване</i>	